

KOLUMBIJA, UTVARE ĐAVOLJEG JEZERA

Sedeli smo oko vatre i zagrnuti u ćebad posmatrali nemirnu igru plamenih jezika i osluškivali šumove noći, dok negde iz daleka dopirala je vesela pesma brbljivih papagaja uz koje se mešalo neko čudno prigušeno kreštanje i pucketanje grančica, kao i tihom mumljanje, otegnuto urlikanje i dosadno jednolično zujanje prašumskih insekata.

Osluškivali smo šumove džungle, ni sami nismo bili svesni čega smo se plašili, možda pritajene zveri koja se prikrada i čeka priliku da nekome zabije svoje oštre kandže ili velikih šarenih zmija što lome rebra ili možda divljih plemena što svoje žrtve vezuju za noge i ostavljaju obešene na granama visokih stabala. Bojali smo se neobičnih priča vezanih za ekspedicije koje su tragale za čarobnim gradom Manom. Sparina kao zagušljivost od vlage i truleži koja se isparava sa drveća i vazduh zasićen mirisom smole nisu uspeli da smanje našu budnost jer smo znali gde smo se uputili, a uputili smo se kao jedna veća ekspedicija od 17 članova istim putem kojim je išla i ekspedicija Vilijama Nikolsa koja je takođe brojala 17 članova a vratilo se samo dvoje živih. Njih petnaestoro je izgubilo život na vrlo misteriozan način! O čemu se radi?

Misterija koju u sebi i na svojim obalama krije Đavolje jezero stara je koliko i prva putovanja na južnoamerički kontinet. Prve stravične priče o gorkoj sudbini pohlepni Evropljana datiraju još iz onog vremena kada su španski osvajači i pustolovi počeli da pljačkaju gradove južne Amerike, kada su čupali zlatne ploče koje su ukrašavale zidove hramova i dvoraca drevnih Inka.

No, ipak nisu odneli sve. Sveštenici Inka su skupili ono što se moglo skupiti i sakriti, a ono što je preostalo od blaga bacili su u jezero Titikaka.

To je ono jezero na čijim su obalama Indijanci potukli veliki broj svojih bogova, belaca sa dugim bradama pa su onda bogovi, naljutivši se na nezahvalne Zemljane zauvek nestali, odselili se i nastanili se na Polinezijska ostrva. Nakon toga Inke se povukle u brda i dubinu džungle, tako da

nikada niko nije pronašao blago koje je bačeno u jezero. Zadnjih godina vršena su istraživanja u jezeru i nije pronađeno ama baš ništa. Jedino su ostale snimljene trake ekspedicije koje su ukazivale na svoj užasan kraj. Svi su govorili da iz jezera izlaze neki ljudi i idu prema njima. Oni koji su stražarili pored jezera i oni su prvi nestali. Dvojica koja su ostali živi a koji su bili najhrabriji, oni su se povukli u džunglu i tu su stražarili, oni su bili svedoci misterioznih nestanaka svojih drugova koji su nestajali zajedno sa svojim šatorima i opremom. Mi smo ipak zanoćili u džungli, ali doduše nismo ništa ni našli, niti smo išta videli, niti smo išta čuli, ali smo obišli jezero i od tog grada nije bilo nikakvih ostataka jer se navodno grad nalazi na ostrvu usred jezera. Odmah smo se vratili jer nismo hteli da zanoćimo pored jezera i da na svojoj koži osetimo da li su te legende o nestanku tačne ili nisu.

Sve je to animiralo kolumbijske naučnike i oni su odlučili da provere jezero i da odbace sve te izmišljene priče. Organizovana je ekspedicija koju su sačinjavala 23 dobrovoljca a među njima su bila i dvojica iz naše grupe, dva najhrabrija Kolumbijca. Arheolog i vođa ekspedicije Alsid Kabot je još prvog dana sa tri dobrovoljca krenuo čamcem preko jezera. Nikada se više nisu vratili tako da se ova zadnja ekspedicija završila tragično i Đavolje jezero polako pada u zaborav. Biolog Džek Hanson i zoolog Miguel Derina tvrde da postoji mogućnost da u jezeru živi neka praistorijska neman koja noću izlazi iz jezera i guta ljude i stvari i povlači se odmah bez traga u zelene dubine jezera. Oni svoju tvrdnju potkrepljuju legendom koja kruži da su žitelji čarobnog grada Manoa, koji je u jezeru stajao na zlatnim stubovima, morali da svakog dana dajukao danak zmaju koji je živio u tom jezeru više goveda. Kada nisu davali zmaj bi se razgoropadio i rušio grad i uzimao bi najlepše devojke. Kada to više nisu mogli da izdrže napustili su sve i otišli u džunglu. Zmaj je tada uništio ceo grad, a postoji i druga pretpostavka izvesnog arheologa Brika Omtara, koji tvrdi da u gudurama koje se uzdižu pored jezera živi do danas neotkriveno pleme lovaca na ljudske glave i koje noću napadaju premorene ekspedicije.

